

Žena s neobičnim zanimanjem: fotoreporterka

Ovo je priča o ženi koju životne nedaće nisu mogle uništiti, o ženi kojoj je život oduzeo jednu ljubav a kasnije joj se »smilovao« i »dao« drugu

GALINA SANJKO NA OTVARANJU SVOJE SAMOSTALNE IZLOŽBE FOTOGRAFIJA U MUZEJU GRADA ZAGREBA

LJUBAVI GALINE SANJKO

Reklo bi se da je običan turist: pokrupna plavokosa žena u poznim godinama koja je, iako je noge više ne služe onako dobro kao nekada, odlučila da u smiraju svoga života iskoristi svaki trenutak za upoznavanje novog, dotad neviđenog, a što je propustila u vrijeme svog mladenaštva i svoje zrelosti.

I dok je čovjek gleda kako s fotografskim aparatom u ruci marljivo obilazi, okom i okularom, svaki kutak dvorišta Muzeja grada Zagreba, ni u jednom djeliću svijesti ne bi pomislio da to ona ne radi iz hobija, u dokolici, poput onih američkih starijih turista iz karikatura, ali i stvarnog života... Možda bi neki poznavalac fotografiranja i zapazio da ona nije običan turist, tj. da dobro rukuje aparatom, ali sve što bi pomislio bilo bi da je ta žena nekoć rado slikala ili da je eventualno, radila kao fotograf.

Ali, malo tko bi pomislio da je ona bila foto-reporter, a nitko, a ma baš nitko, ne bi pomislio da ona i sada radi za svoj »Aganjok«. Jer, toj je ženi više od 70 godina!

A starica još nije! Istina, sporo i teško hoda, gležnjevi su joj omotani, jer ih je, za svoga nedavnog boravka u Dubrovniku iščašila, ali joj je lice, unatoč borama, mlado, a oči još mlade. I duh posve bez utjecaja vremena.

To je Galina Zaharjevna Sanjko, foto-reporterka moskovskog časopisa »Plamen« i zaslužni kulturni radnik Sovjetskog Saveza. Otkako je tridesetih godina ovoga stoljeća uzela svoj prvi foto-aparat, mužev, — onaj u koji su se umetale fotografske ploče veličine 9 x 12 — više ga nije ispuštala iz ruku. Naravno, aparati su s vremenom postajali savršeniji, ali i zahtjevi posla sve veći.

A Galina Sanjko je neumorno snimala: putovala je po Sovjetskom Savezu, birala najbolji »ugao« i svjetlo da bi uvijek ječila neki lirski ugođaj pejzaža Sibira ili Kamčatke ili ljude na poslu ili djecu u igri.

Četrdeset i pet godina ona tako radi. U stvari, Galina bi, da hoće, mogla odmah otići u mirovinu, ali što bi ona bez rada?

— Istina, već razmišljam da postepeno napustim posao ili da radim manje. Ne zato što više ne mogu, nego što shvaćam da je u određenim situacijama smiješno vidjeti staru ženu da

snima nešto... zajedno sa svojim mlađim kolegama i kolegicama...

Galina Sanjko bila je jedna od triju žena — foto-reportera u ratu. Njene fotografije djece i ljudi iza logorske žice obišle su svijet. I ona snimka smrznutih Nijemaca pred Lenjingradom i još mnoge druge.

— A ne, nisam se bojala smrti nego zarobljenštva...

U ratu je Galina dvaput bila ranjena, triput pala s avionom, slumila sve kosti, ali je radila i na štakama. Pomagala je ranjenim borcima, te je Orden crvene zvijezde i još pet drugih medalja dobila kako za uspjeh u poslu, tako i za aktivno sudjelovanje u ratu.

Bila je i još je zaljubljena u svoj poziv.

— Da se još jednom rodim, opet bih bila foto-reporter... da imam kćerku ne bih joj branila da i ona postane to isto...

Mnogima od naš u kritičnom trenutku ponestane vjere u vlastiti poziv i tada požalimo što radimo upravo taj posao, a ne neki drugi, lagodniji. Ali Galina Sanjko u svih tih 45 godina rada nijednom nije pala u »poslovnu« depresiju. Tolika je njena ljubav prema snimanju!

A Život s velikim Ž bio je okrutan... i darežljiv prema Galini. Najprije joj je oduzeo jednu ljubav, a onda dao drugu. Prva ljubav bili su Galinini sinovi, njih dvojica, koji su umrli kao djeca. Tada je Galina bila samo domaćica. I da ne bi svisnula od boli i tuge, prihvatila se nekog posla. Galina Sanjko danas kaže da vjerojatno nikad ne bi radila da su joj djeca ostala živa i da ju je rad spasio od čemera i jada. Rad: fotografiranje, snimanje — njena druga ljubav.

A Galina najviše voli snimati djecu, dječake.

Galinin muž poginuo je 1942. godine.

Galina Zaharjevna Sanjko došla je u Zagreb »kao pratnja« svojoj trećoj samostalnoj izložbi fotografija koja je postavljena u Muzeju grada Zagreba (Opatička 20) i koja je već sada preseljena u Beograd. (Izložba je rezultat međunarodne razmjene fotografija Foto-saveza Hrvatske: Sovjeti su nama poslali izložbu Galine Sanjko, foto-reportera, mi ćemo njima izložbu Vlade Solarićeka, foto-amatera). LJ. MILKOVIĆ